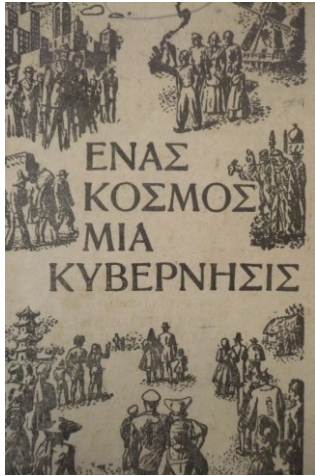

Λύκοι εναντίον λύκων

του Ηλία Μπουργουτζή*

Πόσο στενάχωρα έχουν γίνει τα όνειρά μας! Κάποτε ως νέοι δάσκαλοι ονειρευόμαστε πως εμείς θα αλλάζαμε τον κόσμο. Μέσα από την επαφή με τα παιδιά και μαζί με τους γονείς τους θα συνδημιουργούσαμε έναν κόσμο ισότητας και κοινωνικής δικαιοσύνης.

Πόσο στενάχωρο έχει γίνει το μέλλον μας! Και οι καλύτεροι σύντροφοι και συντρόφισσες «χάθηκαν» στην διαδρομή. Δεν άντεξαν την ήττα των ονείρων μας από την εδραιωμένη οθωμανική κουλτούρα του νέου Έλληνα. Την κουλτούρα του «μέσου», του «μπαχτσισιού», της συναλλαγής και της απάτης.

Γέμισε ο τόπος λύκους εναντίον λύκων¹! Ο Ζαν Ζακ Ρουσσώ θα χαμογελάει βλέποντας τους πληρεξούσιους κυβερνητικούς διαχειριστές να αντιγράφουν² τα κείμενά του - βλ. δημόσια διαβούλευση - και να τα παρουσιάζουν ως δήθεν νεωτερισμούς για να κατασκευάσουν πλαστές συνθήκες νομιμοποίησης των εξοντωτικών πολιτικών επιλογών τους. Κυβερνητικοί Πασόκοι και Νεοδημοκράτες πολιτικοί, χέρι-χέρι με τις ελίτ συνδικαλιστικές ηγεσίες τους, δημιούργησαν μια πολιτική κάστα που από τη μεταπολίτευση και πέρα ανέχθηκε, αλληλοϋποστήριξε και συνδιαμόρφωσε αντιλήψεις και πρακτικές σχεδόν παρακρατικής οικονομικής συναλλαγής.

Στόχος υπήρξε ο κοινωνικός συλλογικός αξιακός μας κώδικας. Η αλληλεγγύη, η μέεσα και ο ανθρωπισμός μεταλλάχθηκαν σε καπατσοσύνη, σε αρπαχτή και θήραμα στο νεοφιλελεύθερο δόγμα: «το Κέρδος πάνω από τον άνθρωπο».

Μέσα σε αυτό το τοπίο υπάρχουμε και εμείς οι εκπαιδευτικοί της κιμωλίας και της τάξης. Να μοιάζουμε πως πολεμάμε τα κάστρα με σφεντόνες.

Πόσο στενάχωρα έχουν γίνει τα όνειρά μας. Οι παλιοί μας συμφοιτητές έγιναν χαρτογιακάδες, διαχειριστές της συνδικαλιστικής λαμογιάς και της πολιτικής εξαπάτησης. Νέοι άνθρωποι που χειραγωγήθηκαν σαν έτοιμοι από καιρό, με τίμημα διοικητικές θέσεις, στήριγμα της πυραμίδας του μεγάλου φαγοποτιού. Πιστεύετε πως θα μπορούσε ο κάθε Τζοχατζόπουλος και Ψωμιάδης να φέρονται σαν απόλυτοι χωροδеспότες αν δεν είχαν την σιωπηλή αποδοχή των υπολοίπων της πολιτικής δικομματικής παρέας;

Πόσο στενάχωρα έχουν γίνει τα όνειρά μας. Τι θα πούμε στα υπερχρεωμένα παιδιά μας; Τι θα προτείνουμε στους μαθητές μας μέσα στις τάξεις; Θα τους μιλήσουμε για εκπαιδευτικά προγράμματα περιβαλλοντικής αγωγής, για κανόνες υγιεινής, για κανόνες κυκλοφορίας, για κανόνες, για κανόνες, για κανόνες ... όταν ο κόσμος που θα τους υποδεχτεί ως ενήλικες θα τους αντιμετωπίσει ως στατιστικά χρεωμένα νούμερα σε τοπία Φουκοσίμα; Τι να τους πούμε όταν έχουμε υποθηκεύσει το μέλλον τους;

Το «δεν ήξερα, δεν κατάλαβα, δεν μπόρεσα» ίσως να ηχεί αποενοχοποιητικά για τις δικές μας συνειδήσεις, αλλά στα μάτια του μελλοντικού κόσμου θα είμαστε καταδικασμένοι ως συνένοχοι! Επειδή κάποιοι έκλεβαν τα πάντα και οι πολλοί τους έβλεπαν ψελλίζοντας το φασιστικό «έλα μωρέ, όλοι ίδιοι είναι», ελπίζοντας πως όλο

και κάποιο κομματάκι της πίτας θα πέσει και σε αυτούς. Μα έτσι νομιμοποιούνται οι παρακρατικοί μεγαλοαπατεώνες. Μοιράζοντας αυταπάτες και συνενοχή.

Στα όνειρά μας δεν θέλουμε να βλέπουμε τους εφιάλτες της φασιστικής καθημερινότητας, της ανεργίας, της φτώχειας και της υποδούλωσης σε υπερεθνικές οικονομικές ελίτ.

Ως δάσκαλοι όσοι αντέχουμε ακόμα ονειρευόμαστε εξεγερσιακές αντιστάσεις από τους γονείς των παιδιών, όσων γονιών μπορούν ακόμα να ερωτεύονται, να ονειρεύονται και να μάχονται. Εξεγέρσεις ενάντια σε όσους μας θεωρούν εύκολα κατευθυνόμενους και διαχειριστικά φερέφωνα νεοφιλελεύθερων εκπαιδευτικών επιλογών με πρόταγμα την αποδόμηση του δημόσιου χαρακτήρα του σχολείου (υποχρηματοδότηση, κλείσιμο σχολείων, μείωση προσωπικού).

Όσοι ακόμα αντέχουμε να είμαστε στους αγώνες – αυτό το χρωστάμε στους επόμενους που θα έρθουν – οφείλουμε να δυναμώσουμε την οργή μας και να οργανώσουμε τη δράση μας. Κανένας να μην είναι μόνος του! Η αμήχανη σιωπή, ο φόβος, θα σπάσουν αν αισθανθούμε πως υπάρχουν ακόμα κάποιοι που τολμούν να συγκρούονται με τις κατεστημένες λογικές του ατομικισμού και του «κοιτάω πώς να τη βολέψω». Να κάνουμε τα σχολεία, τα σπίτια, τις πλατείες χώρους διαλόγου όπου θα αναζητήσουμε προτάσεις για λύσεις από τη μελαγχολία που πλανιέται γύρω μας.

Φίλοι και φίλες, το «δεν ήξερα, δεν με ενδιαφέρει, τι με νοιάζει εμένα, τα μέτρα αφορούν τους άλλους», μας οδήγησαν στο να είμαστε πολίτες χωρίς επίγνωση της κοινωνικής δυναμικής μας, πολίτες που γίναμε υποτελείς σε πολιτευτές – κοτζαμπάσηδες, ή υπόδουλοι σε μια νοσηρή πραγματικότητα που η εργασιακή αξιοπρέπεια, η δωρεάν Παιδεία και Υγεία φαντάζουν ήδη σαν μαύρο ανέκδοτο.

Κι όμως θα υπάρξει ελπίδα, όταν εμείς θα προκαλούμε τον φόβο σε όσους δυναστεύουν και κερδοσκοπούν στην υγεία των κορόιδων, δηλαδή πάνω μας. Γράφει Ραούλ Βανεγκεμ: «Αυτό που μας ενδιαφέρει δεν είναι το ξεκαθάρισμα λογαριασμών, αλλά η κατάργηση της ζωής που αποτιμάται λογιστικά³». Ως νούμερα σε στατιστικούς πίνακες δεν έχουμε καμιά τύχη. Ως εκπαιδευτικοί όμως με επίγνωση της σημαντικής προσφοράς στην κοινωνική προοπτική των μαθητών μας μπορούμε να μετατρέψουμε συλλογικά τις σφεντόνες σε εφιάλτη για τους κυβερνητικούς δυνάστες μας.

Το κάθε μάθημα, κάθε μέρα ας αρχίζει από Α, όπως:

ΑΓΩΝΑΣ! ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ! ΑΝΑΤΡΟΠΗ! ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ!

¹ «Όσο ο άνθρωπος συνειδητοποιεί πως ο ίδιος είναι ο δημιουργός της ιστορίας του κι όχι η φύση ή η αφαιρετική ιστορία, η θεία πρόνοια, η τύχη, τόσο περισσότερο ξεφεύγει από το πλαίσιο του «λύκος εναντίον λύκων», Γιώργος Σακαντάρης, «Η καταστροφή ως αιτία προόδου, από τον σεισμό της Λισαβώνας στο τσουνάμι της Ιαπωνίας», στην Εφημερίδα *ΤΑ ΝΕΑ*, 19 - 20/3/2011, σελ. 10.

² Ζαν – Ζακ Ρουσσώ, *Το Κοινωνικό Συμβόλαιο*, μτφ. Βασιλική Γρηγοροπούλου, Αλφρέδος Σταϊνχάουερ, Πόλις, 2004, σελ. 60.

³ Ραούλ Βανεγκεμ, *Τίποτα δεν είναι ιερό, όλα μπορούν να λεχθούν*, Σαββάλας, 2005, σελ. 85.

*Δάσκαλος, μέλος της Ανεξάρτητης Αγωνιστικής Κίνησης Π.Ε.